

Rolnummers 1836 en 1904

Arrest nr. 41/2001
van 29 maart 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over de artikelen 73, 142 tot 144, 156, laatste lid, 157 en 174, derde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, gesteld door de Controlecommissie ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV) en door de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters L. François, J. Delruelle, A. Arts, R. Henneuse en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

a. Bij beslissing van 24 november 1999 in zake C. Kocks, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 8 december 1999, heeft de Controlecommissie ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV) de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« Schenden de artikelen 73, 142 tot 144 en 157 van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ?

Of, in de veronderstelling dat de Controlecommissie tot taak heeft administratieve sancties op te leggen, wordt mevrouw Kocks te dezen gediscrimineerd om reden dat zij zich in een op grond van de taal ongunstiger jurisdictionele toestand bevindt dan elke andere overtreder die in Eupen een foutieve overtreding heeft begaan die kan leiden tot een ontneming van goederen ten belope van 1.586.216 frank ?

Of, in de veronderstelling dat de Controlecommissie tot taak heeft een teruggave van ten onrechte uitbetaalde bedragen te gelasten, wordt mevrouw Kocks te dezen gediscrimineerd om reden dat zij zich in een op grond van de taal ongunstiger jurisdictionele toestand bevindt dan elke andere rechtsonderhorige die woonachtig is in Eupen en die met het oog op een soortgelijke burgerrechtelijke sanctie van terugvordering van 1.586.216 frank kan worden gedagvaard ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 1836 van de rol van het Hof.

b. Bij beslissing van 29 februari 2000 in zake M. Vandenabeele, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 9 maart 2000, heeft de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« - Schendt artikel 156, laatste lid, *in fine*, van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, doordat het bepaalt dat ‘ enkel het beschikkend gedeelte der beslissingen (van de beperkte kamer en van de commissie van beroep) wordt bekendgemaakt ’, de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, terwijl met toepassing van die bepaling alleen het R.I.Z.I.V., vervolgende partij in het proces, kennis heeft van de rechtspraak van de commissie van beroep en de appellant daar wettelijk geen kennis van kan krijgen via de bekendmaking van die rechtspraak, in het bijzonder wat het middel van de verjaring betreft, zoals door de commissie

van beroep geïnterpreteerd in een recente beslissing, afgeleid uit de toepassing van artikel 174, eerste lid, 10°, van de wet van 14 juli 1994 en in het licht van wat hiervoor is uiteengezet ?

- Schendt artikel 174, derde lid, tweede deel, van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, doordat het bepaalt dat ‘ voor de feiten die aan de in artikel 141, § 2, bedoelde beperkte kamers en aan de in artikel 155, derde lid, bedoelde commissies van beroep zijn voorgelegd, [...] de in 6° bepaalde verjaring pas [ingaat] op de datum waarop een definitieve beslissing van die beperkte kamers of commissies van beroep is genomen ’ de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 1904 van de rol van het Hof.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Zaak nr. 1836

C. Kocks wordt verweten dat zij overbodige verstrekkingen heeft laten uitvoeren ten laste van het stelsel van de geneeskundige verzorging en uitkeringen. De Dienst voor geneeskundige controle vordert dat de Controlecommissie vaststelt dat de grief bewezen is, en dat zij de uitgaven betreffende de voorgeschreven verstrekkingen volledig terugvordert.

C. Kocks klaagt zich met name over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet bij de behandeling van haar zaak wat de taal betreft. De Controlecommissie merkt op dat de artikelen 73 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen niet expliciet de exacte aard preciseren van de straf die wordt opgelegd aan de zorgverlener. Zij onderscheidt twee gevallen. In een eerste geval kan men oordelen dat de Commissie de opdracht zou hebben gekregen om gedragingen waarbij een principieel verbod wordt overtreden te bestraffen met het opleggen van een « straf » die wordt opgevat in overeenstemming met de lering van het Hof van Cassatie (arrest van 25 mei 1999). « Die straf, die een ‘ administratieve straf ’ kan worden genoemd, wordt opgelegd aan de dader van een administratief misdrijf, door middel van een beroving van goederen waarbij het voormelde artikel 157 het maximum van de straf vaststelt op het equivalent van de onverschuldigde uitbetaling door de ziekteverzekering en waarvan het juiste aandeel (aangezien artikel 157 ‘ de volledige of gedeeltelijke terugvordering ’ toestaat) afhangt van de verzachtende of verzwarende omstandigheden waardoor aan elk dossier een persoonlijk karakter wordt gegeven. In dat geval zouden een aantal basisprincipes van het strafrecht die als algemene rechtsbeginselen gelden en bijgevolg als criteria ter onderscheiding van discriminaties dienen, moeten worden opgelegd. »

In een tweede geval « kan men oordelen dat de Controlecommissie de opdracht zou hebben gekregen om de nutteloze of onnutig dure uitbetalingen die door de ziekteverzekering ten laste zijn genomen terug te vorderen en dat die wettelijk opgelegde gehele of gedeeltelijke terugvordering (zonder criterium van wettelijke vaststelling), uitsluitend een ‘ burgerrechtelijke straf ’ zou vormen, die is gebaseerd op artikel 1376 van het Burgerlijk Wetboek, en bijgevolg op een andere lering van het Hof van Cassatie (arrest van 3 mei 1999). In dat geval zouden bepaalde basisprincipes van het burgerlijke procedurerecht, die als algemene rechtsbeginselen gelden en bijgevolg als criteria ter onderscheiding van discriminaties dienen, moeten worden opgelegd ».

De Controlecommissie beslist bijgevolg de twee vragen te stellen en de uitspraak uit te stellen tot het antwoord van het Arbitragehof, hetzij op de twee in het beschikkend gedeelte verwoorde prejudiciële vragen, hetzij op diegene van beide vragen die het Hof relevant zou achten.

Zaak nr. 1904

Dokter M. Vandenabeele heeft beroep ingesteld tegen een beslissing van de beperkte kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV waarin wordt verklaard dat verscheidene tegen hem gerichte

grievens vaststaan en waarin wordt beslist de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kostprijs van geneeskundige verstrekkingen die de appellerende partij tijdens een periode van één maand zal verstrekken. De appellerende partij vordert met name dat aan het Hof een prejudiciële vraag zou worden gesteld in verband met de discriminatie tussen de procespartijen, wat betreft de middelen waarover elk van hen beschikt om kennis te nemen van de rechtspraak van de beperkte kamers en van de Commissie van beroep, in zoverre die niet wordt bekendgemaakt en dat wettelijk gezien ook niet kan worden.

De Commissie van beroep die is ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV merkt op dat zij een administratief rechtscollege is en dat het RIZIV partij is bij het voor haar in het geding zijnde proces, tegenover de appellerende partij. Zij is bovendien van mening dat de bij haar aanhangig gemaakte betwisting betrekking heeft op rechten en plichten van burgerlijke aard omdat de door de beperkte kamer genomen sanctie erin bestaat dat gedurende één maand aan de verzekeringsinstellingen het verbod wordt opgelegd om tegemoet te komen in de kostprijs van de geneeskundige verzorging. Zij maakt de lering van de Raad van State tot de hare en is van oordeel dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van toepassing is op de bij haar aanhangig gemaakte procedure.

Nadat de Commissie van beroep de toepasbare bepalingen in herinnering heeft gebracht, oordeelt zij dat de vraag rijst of met de wettelijke bepaling die stelt dat enkel het beschikkend gedeelte van de beslissing door de beperkte kamer en van de Commissie van beroep wordt bekendgemaakt, in het huidige proces de wapengelijkheid van de partijen in acht wordt genomen, aangezien de appellerende partij geen toegang heeft tot de rechtspraak van de beperkte kamer en van de Commissie van beroep, in tegenstelling tot het RIZIV, de vervolgende partij. Zij stelt tevens de vraag of artikel 174, derde lid, tweede deel, van de wet van 14 juli 1994 niet een andere mogelijke discriminatie in het leven roept. Zij beslist de beide hiervoor vermelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

a) *In de zaak nr. 1836*

Bij beschikking van 8 december 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 18 januari 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 25 januari 2000.

Memories zijn ingediend door :

- C. Kocks, wonende te 4700 Eupen, Haasstraße 33, bij op 3 maart 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 3 maart 2000 ter post aangetekende brief.

b) *In de zaak nr. 1904*

Bij beschikking van 9 maart 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 10 april 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 19 april 2000.

Memories zijn ingediend door :

- M. Vandenabeele, wonende te 5000 Namen, rue des Hayettes 27, bij op 25 mei 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 26 mei 2000 ter post aangetekende brief.

c) *In de twee zaken*

Bij beschikking van 21 maart 2000 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Van de memories ingediend in de respectieve zaken is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 15 juni 2000 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- C. Kocks, in de zaak nr. 1836, bij op 12 juli 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, in de zaak nr. 1836, bij op 14 juli 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 31 mei 2000 en 29 november 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 8 december 2000 en 8 juni 2001.

Bij beschikking van 22 november 2000 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 21 december 2000, na te hebben vastgesteld dat rechter E. Cereixe, wettig verhinderd, als lid van de zetel werd vervangen door rechter R. Henneuse.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 23 november 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 21 december 2000 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. L. Evrard *loco* Mr. J. Ghysels, Mr. P. Flamey en Mr. P. Levert, advocaten bij de balie te Brussel, voor C. Kocks;
  - . Mr. J.-M. Picard *loco* Mr. Y. Brulard, advocaten bij de balie te Brussel, voor dokter M. Vandenabeele;
  - . Mr. C. Saels *loco* Mr. G. Demez, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Delruelle en A. Arts verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Zaak nr. 1836

Standpunt van C. Kocks

A.1.1. De vervolgte partij voor de Controlemcommissie merkt op dat de beide vragen betrekking hebben op de jurisdictionele discriminatie, op het vlak van de taal, van de geneesheer ten aanzien van de beide mogelijke kwalificaties van de maatregel, die nu eens als een sanctie van strafrechtelijke aard en dan weer als een sanctie van burgerlijke aard wordt beschouwd. Vermits de vragen door een administratief rechtscollege worden gesteld, moet de situatie van de geneesheer worden vergeleken met die van de rechtzoekende die voor een strafrechtelijk of een burgerrechtelijk rechtscollege moet verschijnen. De partij, die zich baseert op de artikelen 11, 12 en 14 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, doet gelden dat, op strafrechtelijk vlak, indien de feiten in Eupen waren gepleegd, zij in de Duitse taal zouden zijn beslecht. Indien de feiten buiten het gerechtelijk arrondissement Eupen waren gepleegd, zou zij aan de politierechtbank of de correctionele rechtbank hebben kunnen vragen dat de procedure zou plaatsvinden in het Duits. Zij baseert zich hieromtrent op artikel 23 van de voormelde wet. Enkel omstandigheden die inherent zijn aan de zaak zouden van dien aard zijn dat zij verhinderen dat de zaak in het Duits wordt beslecht. Op burgerrechtelijk vlak is de situatie dezelfde. De partij baseert zich in dat verband op artikel *2bis* van de wet van 15 juni 1935.

De partij voert vervolgens de parlementaire voorbereiding van de wet van 23 september 1985 betreffende het gebruik van het Duits in gerechtszaken en betreffende de rechterlijke organisatie aan, waaruit de zorg van de wetgever zou blijken om de daadwerkelijke uitoefening van het recht op het gebruik van de Duitse taal mogelijk te maken. Het is slechts op volkomen uitzonderlijke wijze, ingeval het onmogelijk is wettelijk een rechtscollege samen te stellen dat in het Duits uitspraak moet doen, dat artikel *30bis* van de wet van 15 juni 1935 heeft bepaald dat de rechtspleging in de Franse taal wordt gevoerd, met, in voorkomend geval, het beroep op een vertaler en, in elk geval, de vertaling van het arrest of het vonnis in het Duits.

A.1.2. C. Kocks doet opmerken dat de in het geding zijnde bepalingen het een Duitstalige geneesheer die in het Duitse taalgebied woonachtig is en die voor het administratieve rechtscollege verschijnt, niet mogelijk maken berecht te worden in de Duitse taal, zoals wanneer hij voor een burgerrechtelijk of een strafrechtelijk rechtscollege van het gerechtelijk arrondissement Eupen zou verschijnen. Die geneesheer kan enkel in de Franse taal worden berecht, nadat hij een voorafgaand onderzoek in de Franse taal heeft ondergaan. Die discriminatie berust niet op een objectief criterium en kan niet redelijkerwijze worden verantwoord. Wat slechts een afwijkende bepaling is waarbij een uitzonderlijk geval wordt beoogd in de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, is de regel in de wet van 14 juli 1994. De procedure voor de Controlemcommissie is niet op een dergelijke wijze georganiseerd dat zij daadwerkelijk de vrije keuze van de Duitse taal als proceduretaal garandeert, terwijl de Franstalige of Nederlandstalige geneesheren steeds de zekerheid zullen hebben te worden berecht in de door hen gekozen taal. Die discriminatie is niet verantwoord; het is immers niet materieel onmogelijk de in het geding zijnde wet aan te passen voor de afdeling Luik van de Controlemcommissie, zoals dat is gebeurd voor de gerechtelijke organisatie « teneinde tegemoet te komen aan de legitieme bekommernis van de rechtzoekenden van het Duitse taalgebied ».

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad merkt in de eerste plaats op dat de betwiste bepalingen zijn vervangen door bepalingen van de wet van 28 december 1999. Die wijziging maakt de gestelde vragen echter niet irrelevant vermits de vroegere wetgeving op de zaak van toepassing blijft. Het staat overigens niet aan het Arbitragehof zich uit te spreken over de toepasbaarheid in de tijd van een in het geding zijnde norm.

A.2.2. De Ministerraad onderstreept vervolgens op dat, doordat de Controlemcommissie aan het Hof de zorg overlaat te kiezen of ze de beide prejudiciële vragen beantwoordt of een daarvan, zij op incidentele wijze een antwoord tracht te verkrijgen wat de aard van de uitgesproken sanctie betreft. Hij is van mening dat de aan het Hof toegekende bevoegdheden het Hof niet in staat stellen zich uit te spreken over de vraag of de voormelde sancties burgerrechtelijke of strafrechtelijke sancties moeten worden genoemd. Die bevoegdheid staat aan de feitenrechter en de partij besluit dat de beide vragen moeten worden onderzocht.

A.2.3. Volgens de Ministerraad wordt in de bewoordingen van de vragen niet gepreciseerd in welk opzicht er een discriminerende behandeling zou zijn. Indien men verwijst naar de context van de zaak, dan zou een mogelijk verschil van behandeling ten aanzien van de taal op het vlak van de vervolgingen of de debatten voor de Controlemcommissie op het spel staan. De Ministerraad merkt op dat de ter beoordeling aan het Hof voorgelegde artikelen geen betrekking hebben op de vervolgingen en dat het onderzoek van dat aspect lijkt te moeten worden geweerd. De vergelijking met de regels inzake het gebruik der talen voor de strafrechtelijke of burgerrechtelijke rechtscolleges zou enkel van belang zijn indien de rechtzoekende die ertoe wordt gebracht voor de Controlemcommissie te verschijnen, daadwerkelijk een onverantwoorde inbreuk op zijn recht om de taal van zijn keuze te gebruiken ondergaat. De Ministerraad antwoordt bijgevolg op de vraag of de in het geding zijnde bepalingen afbreuk doen aan de mogelijkheid voor een zorgverlener die in een Duitstalige gemeente verblijft en er zijn praktijk heeft in het Duits te worden berecht voor de Luikse provinciale afdeling van de Controlemcommissie.

A.2.4. Wat betreft het onderzoek van de zaken onderstreept de Ministerraad dat overeenkomstig de wet van 18 juli 1966 de administratieve dienst de taal gebruikt waarvan de particulier gebruik heeft gemaakt. Te dezen heeft de Controlemcommissie geoordeeld dat de wetgeving correct was toegepast en zij heeft de bepalingen van de wet van 18 juli 1966 overigens niet ter beoordeling aan het Hof voorgelegd. De aan het Hof ter toetsing voorgelegde bepalingen regelen niet de voorbereidende fase; het onderzoek van die fase lijkt bijgevolg overbodig.

Artikel 142 van de wet van 14 juli 1994 biedt, zijnerzijds, aan de zorgverleners die in een Duitstalige gemeente van de provincie Luik woonachtig zijn en er hun praktijk hebben de mogelijkheid om de zaak in het Duits voor te leggen aan de Luikse provinciale afdeling van de Controlemcommissie die kennis neemt van de zaken die in het Frans en in het Duits worden behandeld. Die bepaling kan geen enkel nadeel in het leven roepen op het vlak van het gebruik der talen. Aangezien geen afbreuk wordt gedaan aan zijn recht om gebruik te maken van de Duitse taal, dat is gewaarborgd in artikel 30 van de Grondwet, ziet men niet op welke, per definitie gunstigere, behandeling die rechtzoekende aanspraak zou kunnen maken. Bij gebrek aan een discriminerend karakter, schenden de in het geding zijnde bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

De Ministerraad merkt ten slotte op dat de proceduretaal voor de Controlemcommissie in werkelijkheid wordt bepaald door de tijdens het onderzoek van de zaak gebruikte taal. Een zaak die in het Duitse taalgebied is gelokaliseerd betreffende een rechtzoekende die de Franse taal heeft gekozen, zal worden ingesteld in het Frans; indien daarentegen de particulier vanaf het begin de Duitse taal heeft gekozen, zal zijn dossier in het Duits worden ingediend. Die regel wordt vastgesteld in artikel 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 12 december 1990, dat geen norm is waarvoor het Hof bevoegd is en dat overigens niet in de prejudiciële vragen is beoogd. De Ministerraad besluit dat wanneer de wetgever de Controlemcommissie heeft ingesteld en georganiseerd, hij geen maatregel heeft genomen die niet de fundamentele vrijheid van elk individu om de taal van zijn keuze te gebruiken zou verzoenen met de goede werking van de rechtsbedeling.

Antwoord van C. Kocks

A.3.1. Wat betreft de burgerrechtelijke of strafrechtelijke aard van de sancties, merkt de partij op dat de Controlemcommissie, die twee mogelijkheden van kwalificatie in overweging neemt, het Hof niet vraagt de aard van de sanctie te onderzoeken, maar het Hof vraagt voor de beide gevallen te onderzoeken of er schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is.

A.3.2. Wat de discriminerende behandeling betreft, doet de partij gelden dat de Ministerraad de elementen van vergelijking weliswaar inziet, maar dat hij het debat poot te verleggen en de prejudiciële vragen niet beantwoordt. Aangezien de Controlemcommissie het Hof geen vraag heeft gesteld over de inachtneming *in specie* van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, kan het Hof zich niet uitspreken over het door de Ministerraad geformuleerde voorstel van vraag.

Antwoord van de Ministerraad

A.4.1. De Ministerraad, die de elementen van het dossier overloopt, merkt in de eerste plaats op dat, hoewel de rechtspleging voor de Controlemcommissie in het Frans is gevoerd, aan C. Kocks werd toegestaan Duits te spreken.

A.4.2. Wat betreft de wetsbepalingen die van toepassing zijn in strafzaken, onderstreept de Ministerraad, die zich baseert op de artikelen 21, 22 en 23 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, het feit dat de « totale vrijheid » van de keuze van de proceduretaal in strafzaken niet op een dermate absolute wijze is

vastgesteld als de partij Kocks beweert, vermits menig voorbehoud werd gemaakt, ingegeven door de noodzaak om moeilijkheden in verband met de toepassing van de vrijheid om de taal van zijn keuze te gebruiken met gezond verstand te regelen.

Ook in burgerrechtelijke zaken worden beperkingen opgelegd door de goede werking van de rechtsbedeling.

A.4.3. Wat betreft de wet van 14 juli 1994 beweert de Ministerraad in hoofdorde dat de in het geding zijnde bepalingen niet van dien aard zijn dat zij als principe stellen dat de rechtspleging in het Frans zou moeten worden gevoerd voor de zaken in verband met Duitstalige zorgverleners. Die behouden wettelijk de vrije keuze van het Duits als proceduretaal. Bij ontstentenis van een verschil in behandeling is er geen discriminatie mogelijk.

A.4.4. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat een verschil in behandeling in vergelijking met de juridictionele situatie in verband met de taal in burgerrechtelijke en strafrechtelijke zaken gebaseerd is op objectieve criteria en redelijkerwijze verantwoord is. De Ministerraad, die zich baseert op het arrest nr. 111/98 van het Hof van 4 november 1998, doet gelden dat de wetgever de fundamentele vrijheid van het individu om de taal van zijn keuze te gebruiken, moet verzoenen met de goede werking van de rechtsbedeling. Die goede werking impliceert dat rekening moet worden gehouden met feitelijke beperkingen, hier met name de technisch zeer specifieke opdracht van de Controlecommissie, het feit dat zij met haar verschillende provinciale afdelingen het gehele Belgische grondgebied bestrijkt, het feit dat het aantal Duitstalige zorgverleners die een procedure in het Duits wensen uiterst beperkt is – één enkel dossier sinds 1993 – en, ten slotte, het feit dat er heel wat zorgverleners zijn die hun hogere of universitaire studie in het Frans hebben volbracht en houder zijn van een diploma in het Frans (zoals dat overigens het geval is voor de partij Kocks), wat het aantal zorgverleners beperkt die enkel het Duits zouden kennen en die voor de Controlecommissie zouden kunnen worden opgeroepen.

De Ministerraad wijst nog op een tweede materiële en objectieve beperking, die te maken heeft met het specifieke karakter van de samenstelling van de Controlecommissie. Dat specifieke karakter gaat echter onvermijdelijk gepaard met aanzienlijke moeilijkheden in verband met de inwerkingstelling. Doordat een onvoldoende aantal kandidaten de vereiste van kennis van het Duits vervult, is het materieel onmogelijk om een controlecommissie samen te stellen die in staat is kennis te nemen van een procedure in de Duitse taal. Die onmogelijkheid mag echter niet ertoe leiden dat een Duitstalige zorgverlener (die overigens in werkelijkheid Frans kent) *de facto* aan elke mogelijke sanctie kan ontsnappen door een procedure in het Duits te eisen.

A.4.5. De Ministerraad onderstreept ten slotte dat, wat betreft de onmogelijkheid om een zetel samen te stellen die bestaat uit leden met een voldoende kennis van het Frans en het Duits, de Controlecommissie maatregelen heeft genomen waarbij het feit dat de geneesheer en zijn advocaten zich in het Duits kunnen uitdrukken, enerzijds, en het feit dat het absoluut noodzakelijk is dat alle leden van de Commissie de stukken van het dossier en wat ter zitting gezegd wordt kunnen begrijpen, anderzijds, zo goed mogelijk met elkaar verzoend. Dat is de reden waarom de Controlecommissie een beroep doet op simultaanvertaling en op de vertaling van het dossier. Die maatregel is adequaat en evenredig met de nagestreefde doelstellingen: dat een beroep wordt gedaan op een procedure in de Franse taal, samen met het recht op een vertaling, indien nodig, is immers precies de oplossing die is aangenomen in artikel 30*bis* van de wet van 15 juni 1935 ingeval het onmogelijk is om wettelijk een Duitstalige zetel samen te stellen; nog steeds in gerechtszaken, kunnen de partijen die in eigen persoon verschijnen en de beklaagden in de burgerlijke, handels- en strafzaken gebruik maken van de taal van hun keuze voor al hun verklaringen. Indien de magistraat de gebruikte taal niet begrijpt, wordt een beroep gedaan op de hulp van een vertaler.

De Ministerraad onderstreept verder dat artikel 22, eerste lid, van de wet van 15 juni 1935 restrictiever is vermits, ondanks het feit dat de partij ontegenzeggelijk het Frans begrijpt, de dossierstukken voor de Controlecommissie vertaald zijn.

De Ministerraad voert ten slotte het arrest nr. 77/97 van het Hof in verband met het gebruik der talen voor de behandeling van de asielaanvragen aan ter staving van zijn stelling.

Zaak nr. 1904

Standpunt van M. Vandenabeele

A.5.1. Wat betreft de eerste prejudiciële vraag, merkt M. Vandenabeele op dat de groep van personen die moeten worden vergeleken is samengesteld uit de partijen voor de Commissie van beroep, namelijk, enerzijds, het RIZIV, dat steeds kennis heeft gehad van de rechtspraak van de Commissie van beroep en, anderzijds, de geneesheren, die daartoe geen toegang kunnen hebben. De partij ziet noch het objectief criterium, noch *a fortiori* de reden die dat verschil in behandeling kan verantwoorden. Het recht op een eerlijk proces gewaarborgd bij artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens impliceert dat elke partij bij een geding een redelijke mogelijkheid moet hebben haar zaak voor de rechtbank uiteen te zetten in omstandigheden die haar niet op aanzienlijke wijze benadelen ten aanzien van de tegenpartij. Er is dus kennelijk discriminatie in het recht op een eerlijk proces, aangezien aan het RIZIV de mogelijkheid is voorbehouden om zijn zaak in de meest volledige omstandigheden uiteen te zetten, terwijl, bij ontstentenis van toegang tot de rechtspraak, dat recht niet wordt toegekend aan de geneesheren.

A.5.2. De partij ziet niet de reden waarom artikel 53 van de wet van 8 april 1965 tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, de bekendmaking van de beslissingen van de Commissie van beroep tot het enkele beschikkende gedeelte beperkt. De parlementaire voorbereiding van de wet geeft geen enkele verklaring hieromtrent.

Indien de doelstelling erin bestond het medisch geheim te beschermen, belette niets erin te voorzien dat, in het kader van een volledige bekendmaking van de beslissingen, de naam van de patiënten enkel mag worden vermeld onder een door het RIZIV gegeven referentie of uitsluitend met initialen.

Een andere reden zou kunnen worden gezocht in de toenmalige context, namelijk de stakingen die nagenoeg het totale medische korps bij het begin van het jaar 1964 hebben dooreengeschud. De doelstelling zou dan misschien erin bestaan een *continuum* te verzekeren tussen de wil om geen smadelijke straf op te leggen en de wil, nog steeds teneinde niet smadelijk te zijn, om niet de motivering van de beslissingen bekend te maken. De partij is van mening dat die doelstelling echter noch redelijkerwijze verantwoord, noch evenredig zou zijn ten aanzien van het nagestreefde doel. Een niet-gemotiveerde sanctie is van die aard dat ze de verbeelding de vrije loop laat wat betreft de elementen die de sanctie hebben veroorzaakt. De verklaring van de oorzaak van de sanctie, dus de motivering daarvan, maakt echter onmiddellijk een einde aan de geruchten, dankzij de precieze uitleg die erin wordt gegeven.

De partij merkt verder op dat het geenszins nodig is de motivering van een beslissing volledig af te schaffen om het beroepsgeheim en/of de anonimiteit van de geneesheer te behouden. Bij wijze van vergelijking: de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wijst op die manier al haar beslissingen, die toegankelijk zijn voor derden-geïnteresseerden, in voorkomend geval de asielzoekers of hun advocaten. Het beroepsgeheim wordt echter in acht genomen door de totale anonimiteit die gepaard gaat met de bekendmaking van de beslissingen, die slechts kunnen worden geïdentificeerd aan de hand van een nummer en een datum. De feitelijke elementen die van dien aard zouden zijn dat zij de identificatie mogelijk maken, worden bovendien, indien nodig, geschrapt. Een dergelijke procedure zou kunnen worden toegepast door de Commissie van beroep. Te dezen wenste de vervolgde geneesheer toegang te hebben tot de interpretatie van de verjaringsregels die door de Commissie van beroep zijn aangenomen. De bekendmaking van dat soort rechtspraak kan echter gebeuren zonder enige verwijzing naar de feitelijke elementen of althans zonder enige verwijzing naar de namen van de betrokken patiënten en/of geneesheer.

A.5.3. De partij onderstreept ten slotte dat het Hof in zijn rechtspraak de verantwoording van de discriminatie beoordeelt rekening houdend met de in het geding zijnde beginselen. Het in het geding zijnde beginsel is hier het recht op een eerlijk proces en het recht op de wapengelijkheid, gewaarborgd bij artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Elke discriminerende inbreuk op de in die bepaling verankerde fundamentele rechten vormt tevens een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Standpunt van de Ministerraad

A.6. De Ministerraad wijst in de eerste plaats op de verschillen die er bestaan tussen de twee door het Hof samengevoegde procedures en hij besluit dat zij enkel het feit gemeen hebben dat ze op dezelfde gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen zijn gebaseerd.

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

A.7.1. Wat de eerste prejudiciële vraag betreft merkt de Ministerraad in de eerste plaats op dat de doelstelling van artikel 156, *in fine*, van de in het geding zijnde wet erin bestaat zowel de verzekeringsinstellingen als de diensten voor geneeskundige verzorging en de dienst voor de administratieve controle alsmede de rechthebbenden en begunstigten van de verzekering voor geneeskundige verzorging op een snelle en doeltreffende wijze ervan op de hoogte te brengen dat een beslissing tot verbod op de tegemoetkoming in de kostprijs van geneeskundige verstrekkingen is genomen. Die doelstelling blijkt met name uit de aanhef van het koninklijk besluit van 8 augustus 1997 tot wijziging van artikel 311 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (*Belgisch Staatsblad* van 11 oktober 1997, p. 26897). Teneinde die doelstelling te bereiken, is de enige informatie die ter kennis moet worden gebracht van die personen die welke wordt vermeld in het beschikkend gedeelte van de definitieve beslissingen waarbij dat soort van verbod wordt uitgesproken.

Artikel 156, *in fine*, heeft geen betrekking op de wijzen van bekendmaking van de beslissingen van de beperkte kamers of van de Commissies van beroep die niet definitief zouden zijn of die geen verbod van tegemoetkoming zouden inhouden. Die bepaling legt desalniettemin geen enkele beperking op aan elke andere wijze van bekendmaking in verband met die andere beslissingen of zelfs in verband met beslissingen tot verbod indien met de bekendmaking een andere doelstelling wordt beoogd, bijvoorbeeld de doorzichtigheid van de administratie garanderen of de inachtneming van een eerlijk proces. In die interpretatie, de enige die verenigbaar is met het doel van de bepaling, de economie van de wet en het gezond verstand, schendt het voormelde artikel 156 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

A.7.2. De Ministerraad onderstreept daarbij dat het beginsel van de tegenspraak, dat aan de basis ligt van elk eerlijk proces, vereist dat elk element dat door een partij ter staving van zijn argumentatie wordt aangevoerd, aan de andere partij moet worden medege deeld, al was het maar via de vermelding van een referentie naar een publicatie die voor hem toegankelijk is. Te dezen volgen het standpunt en de argumenten van de Commissie van beroep in verband met de verjaring niet noodzakelijkerwijze uit het beschikkend gedeelte van de beslissing, maar wel uit de motivering ervan. Indien het RIZIV zich wil beroepen op die beslissing, moet het die mededelen aan de appellante. De inachtneming van het recht op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer verplicht het RIZIV dus om de gegevens in verband met de in het geding zijnde zorgverstrekkers en patiënten onleesbaar te maken. Het staat aan de Commissie van beroep om erover te waken dat tijdens de rechtspleging de beginselen van de tegenspraak in acht worden genomen, door de aangevoerde beslissing die niet geldig zou zijn medegedeeld te weren of door het RIZIV te gelasten die beslissing aan de andere partij mede te delen. Te dezen heeft het RIZIV zich bereid verklaard een dergelijke kopie die anoniem is gemaakt te bezorgen. In feite is de kwestie van de mededeling dus niet meer aan de orde.

De Ministerraad merkt verder op dat uit de bewoordingen van de vraag blijkt dat de Commissie van beroep niet de eventuele toepassing overweegt van het laatste lid van artikel 156 op de mededeling van de beslissingen tussen partijen in de loop van de procedure en dat zij terecht dus niet de uitbreidende en verkeerde interpretatie van die bepaling in overweging neemt volgens welke zij de mededeling van de aangevoerde beslissingen slechts mogelijk zou maken in zoverre het om het enkele beschikkende gedeelte ervan gaat.

A.7.3. De Ministerraad merkt op dat de Commissie van beroep de in het geding zijnde bepaling impliciet zo schijnt te interpreteren dat ze verhindert dat de appellante wettelijk kennis kan hebben van de rechtspraak van de Commissie van beroep via de bekendmaking. Hij is van mening dat die interpretatie zowel in feite als in rechte faalt, gelet op de beperkte en specifieke draagwijdte van de bepaling om de reeds gepreciseerde redenen. Die in het geding zijnde bepaling verhindert dus geenszins een algemene en systematische bekendmaking, noch in rechte, noch in de praktijk. Het « Informatieblad van het RIZIV » maakt via uittreksels de beslissingen van de beperkte kamers en van de Commissie van beroep die van bijzonder belang zijn bekend; elke geïnteresseerde kan zich abonneren op die publicatie, die zich niet beperkt tot de beschikkende gedeeltes van de beslissingen.

Sinds vele jaren kan elke geïnteresseerde, zoals bijvoorbeeld een appellante voor de Commissie van beroep, zich tevens richten tot de juridische dienst van het RIZIV om een kopie te verkrijgen van de beslissingen die zijn gewezen in verband met de materie van zijn keuze. Die dienst houdt immers een systematisch klassemment van de gewezen beslissingen bij.

In tegenstelling tot wat de Commissie van beroep schijnt te denken, is de appellante wel degelijk in staat kennis te nemen van haar rechtspraak, in het bijzonder ten aanzien van het middel betreffende de verjaring, zoals geïnterpreteerd in een recente beslissing, dat is afgeleid uit de toepassing van artikel 174, eerste lid, 10°, van de wet

van 14 juli 1994. Aangezien het RIZIV zelf datzelfde klassemment raadpleegt wanneer het de rechtspraak van de Commissie van beroep wil vermelden, wordt de wapengelijkheid onder de partijen gerespecteerd.

De Ministerraad besluit bijgevolg dat de in het geding zijnde bepaling, die noch de mededeling van de stukken tussen de procespartijen regelt, noch de wijzen waarop de rechtspraak van de beperkte kamers en van de Commissies van beroep wordt bekendgemaakt, geen enkel verschil in behandeling in het leven roept tussen het RIZIV, de vervolgende partij, en de zorgverlener, de appelland, voor de Commissie van beroep. Zij schendt dus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

A.8.1. Wat betreft de tweede prejudiciële vraag merkt de Ministerraad op dat de bewoordingen van de vraag niet expliciet preciseren waarin de schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie zou bestaan. « Men kan niettemin stellen dat de Commissie van beroep heeft geoordeeld dat er zou moeten worden onderzocht of er een onverantwoorde discriminatie bestaat ten aanzien van de zorgverlener, aangezien de vordering tot terugbetaling van de waarde van de onterecht verstrekte prestaties ten laste van de verzekeraar van de geneeskundige verzorging, die tegen die zorgverlener zou zijn ingesteld, in beginsel na twee jaar verjaart, te rekenen vanaf de maand waarin die prestaties zijn terugbetaald, terwijl indien de feiten zijn voorgelegd aan de beperkte kamers en aan de Commissies van beroep, die verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf de datum waarop een definitieve beslissing is genomen door de beperkte kamers of door de Commissies van beroep. Het uitgangspunt voor de verjaringstermijn van de vordering tot terugbetaling varieert aldus naargelang de feiten al dan niet voor de beperkte kamers en/of de Commissie van beroep zijn gebracht. »

De betwiste bepaling is ingesteld bij artikel 10, 2°, van de wet van 7 juli 1976 tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963. Zoals uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt, bestaat de bedoeling van de bepaling erin het mogelijk te maken dat de zorgverlener die in de fout is gegaan of nalatig is geweest, de onterecht betaalde prestaties terugbetaalt, om te vermijden dat die sommen niet terugvorderbaar zouden zijn en aldus de administratiekosten van de verzekeringsinstellingen zouden verzwaren.

Het is juist dat er een verschil in behandeling bestaat ten aanzien van de zorgverlener, naargelang het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV al dan niet de ten laste gelegde feiten vaststelt en ze voor de beperkte kamers brengt. De Ministerraad herinnert eraan dat krachtens artikel 174, 10°, van de wet van 14 juli 1994, zoals het luidde vóór 31 december 1995, dit wil zeggen in de versie die van toepassing is op de feiten van het geding, voor de toepassing van artikel 141, § 1, eerste lid, 9°, enkel rekening zal worden gehouden met de feiten die niet meer dan twee jaar teruggaan vóór de vaststelling ervan. Het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV beschikte dus slechts over twee jaar nadat de feiten waren gepleegd om tot de vaststelling ervan over te gaan, wat een eerste waarborg biedt aan de zorgverlener. Indien het Comité zich echter heeft beijverd en de feiten binnen de toegekende termijn heeft vastgesteld, stelt het een procedure in voor de beperkte kamers. Volgens de Ministerraad wordt het verschil in behandeling verantwoord door de rationalisatie van het instellen van de vorderingen tot terugbetaling, maar tevens en vooral door een zorg voor doeltreffendheid ten aanzien van een procedure waarvan de inzet belangrijk is voor de goede werking van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

De partij merkt ten slotte op dat, indien prestaties ten onrechte zijn verleend zonder dat de zorgverlener aansprakelijk kan worden gesteld, de vordering tot terugbetaling niet tegen hem zal kunnen worden gericht. Met het uitstellen van het tijdstip waarop de verjaringstermijn ingaat wordt dus wel degelijk beoogd te vermijden dat de zorgverleners die in de fout zijn gegaan, via het aanvoeren van de verjaring, hun financiële aansprakelijkheid kunnen ontlopen en de financiële lasten kunnen afwentelen op de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

De Ministerraad besluit dat het verschil in behandeling op een objectief criterium berust en verantwoord is.

- B -

Zaak nr. 1836

B.1. De Controlemcommissie ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van de Rijksdienst voor ziekte- en invaliditeitsverzekering vraagt het Hof naar de bestaanbaarheid van de artikelen 73, 142 tot 144 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij de rechtzoekenden op taalgebied op discriminerende wijze zouden behandelen naar gelang van het rechtscollege dat uitspraak moet doen over de overtreding van de in het geding zijnde wet.

B.2.1. De Controlemcommissie beoogt in haar vraag twee hypothesen betreffende haar opdracht - het opleggen van administratieve sancties of het gelasten van de teruggave van ten onrechte uitbetaalde bedragen -; zij stelt bijgevolg op alternatieve wijze twee subvragen.

B.2.2. Artikel 142 van de Grondwet kent aan het Hof de bevoegdheid toe om uitspraak te doen over de schending, door een wet, een decreet of een ordonnantie, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Wanneer bij het Hof een prejudiciële vraag aanhangig is gemaakt, is het bevoegd om uitspraak te doen over een dergelijke schending. Het komt het Hof daarentegen niet toe andere vragen te beslechten die voor de rechter rijzen wat betreft de interpretatie van de in het geding zijnde wet of de toepasbaarheid ervan op het geschil.

Te dezen staat het niet aan het Hof *in abstracto* te bepalen of de Controlemcommissie tot opdracht heeft administratieve sancties of burgerlijke sancties op te leggen, behalve indien die kwestie intrinsiek verbonden is met de grondwettigheidstoetsing. Dat zou het geval zijn indien de schending werd aangevoerd op basis van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met internationale of grondwettelijke bepalingen of met algemene beginselen die specifiek van toepassing zijn op de ene of de andere categorie van sancties.

Het Hof zal bijgevolg het in het geding zijnde verschil in behandeling onderzoeken, zonder zich uit te spreken over de strafrechtelijke of burgerrechtelijke aard van de opdracht van de Controlecommissie.

B.3. Artikel 73 van de in het geding zijnde wet preciseert de taken van de zorgverleners. Het is vreemd aan het betwiste verschil in behandeling.

Vóór de wijziging ervan bij de wet van 28 december 1999 bepaalden de artikelen 142 tot 144 en 157 van de in het geding zijnde wet :

« Art. 142. § 1. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een controlecommissie ingesteld die, onverminderd de bevoegdheden van de tuchtrechtelijke organen, belast wordt met het vaststellen van de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73, tweede, derde en vierde lid.

Deze Commissie wordt onderverdeeld in tien provinciale afdelingen en twee regionale afdelingen voor het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

De provinciale afdeling van Luik neemt kennis van de zaken die in het Frans en in het Duits worden behandeld.

In het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad neemt een van de afdelingen kennis van de zaken die in het Nederlands worden behandeld en de andere neemt kennis van de zaken die in het Frans worden behandeld.

De zetel van alle afdelingen is gevestigd in de lokalen van de hoofdzetel van het Instituut te Brussel.

§ 2. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een commissie van beroep ingesteld die tot opdracht heeft uitspraak te doen over de hogere beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de controlecommissie.

De commissie van beroep houdt zitting te Brussel. Zij bestaat uit twee afdelingen. Een van deze afdelingen is Nederlandstalig en neemt kennis van de zaken die in het Nederlands worden behandeld; de andere is Franstalig en neemt kennis van de zaken die in het Frans worden behandeld, alsmede van de zaken welke in het Duits zijn ingediend.

[...]

Art. 143. § 1. De commissies bedoeld in artikel 142 zijn samengesteld uit magistraten, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen en van de zorgverleners.

§ 2. De voorzitter, de plaatsvervangende voorzitter, de werkende en plaatsvervangende leden worden door de Koning benoemd. Het mandaat van de voorzitters en van de leden bedraagt zes jaar; het mandaat kan worden hernieuwd.

De voorzitters en de leden die werden benoemd ter vervanging van overleden of aftredende voorzitters of leden, voleindigen het mandaat van degenen die ze vervangen.

De leeftijdsgrens van de leden, met uitsluiting van de voorzitters, wordt vastgesteld op 65 jaar.

§ 3. Het mandaat van voorzitter, plaatsvervangend voorzitter, werkend of plaatsvervangend lid van een commissie zoals bedoeld bij artikel 142 is onverenigbaar met een mandaat in het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle en met een mandaat in een profielencommissie bedoeld bij artikel 30.

§ 4. De controlecommissie en de commissie van beroep worden ieder bijgestaan door een vaste secretaris en één of meer plaatsvervangende secretarissen, aangewezen door de Geneesheer-directeur-generaal van de Dienst voor geneeskundige controle uit het personeel van die Dienst.

Art. 144. § 1. De controlecommissie bedoeld in artikel 142, § 1, is samengesteld uit een tweetalige voorzitter en een tweetalige plaatsvervangende voorzitter, gekozen uit de magistraten bij de rechtbanken van eerste aanleg en de arbeidsrechtbanken, met uitsluiting van de onderzoeksrechters en de leden van het Openbaar Ministerie en effectieve en plaatsvervangende leden, voor de helft Nederlandstaligen en de helft Franstaligen.

Deze leden zijn :

1° twee effectieve leden en twee plaatsvervangende leden gekozen uit de magistraten bij de rechtbanken van eerste aanleg, met uitsluiting van de onderzoeksrechters die zetelen en de leden van het Openbaar Ministerie, alsook uit de rechters die zetelen in de arbeidsrechtbanken;

2° twee effectieve leden en twee plaatsvervangende leden, geneesheren, aangeduid door de representatieve organisaties van het geneesherenkorps;

3° twee effectieve leden en twee plaatsvervangende leden, geneesheren, aangeduid door de verzekeringsinstellingen.

Per afdeling is zij tevens samengesteld uit :

1° een effectief en een plaatsvervangend lid, geneesheren uit de betrokken provincie, aangeduid door de representatieve organisaties van het geneesherenkorps;

2° een effectief en een plaatsvervangend lid, geneesheren, aangeduid door de verzekeringsinstellingen.

Elke afdeling mag beroep doen op deskundigen.

§ 2. De commissie van beroep bedoeld in artikel 142, § 2, is samengesteld uit een tweetalige voorzitter en een tweetalige plaatsvervangende voorzitter gekozen uit de magistraten bij de hoven van beroep en de arbeidshoven, met uitsluiting van het Openbaar Ministerie;

Zij is tevens samengesteld uit effectieve leden en plaatsvervangende leden, de helft zijnde Nederlandstaligen en de helft Franstaligen.

Deze leden zijn :

a) twee effectieve en twee plaatsvervangende leden gekozen uit de magistraten bij de hoven van beroep en de arbeidshoven, met uitsluiting van de leden van het Openbaar Ministerie;

b) vier effectieve en vier plaatsvervangende leden, geneesheren, aangeduid door de representatieve organisaties van het geneesherenkorps;

c) vier effectieve en vier plaatsvervangende leden, geneesheren, aangeduid door de verzekeringsinstellingen.

Alleen de leden-magistraten zijn stemgerechtigd.

De commissie van beroep mag zich laten bijstaan door deskundigen.

§ 3. De Koning kan de samenstelling van de controlecommissie en de commissie van beroep wijzigen door ze uit te breiden met twee effectieve leden en twee plaatsvervangende leden aangeduid door de representatieve organisaties van het geheel van de werknemers en het geheel van de werkgevers. Deze leden hebben enkel raadgevende stem.

§ 4. Als een of meer representatieve organisaties die in aanmerking komen voor de samenstelling van de commissies bedoeld in artikel 142, nalaat of nalaten haar of hun vertegenwoordigers ter benoeming voor te dragen of aan te wijzen nadat de Minister twee keer een verzoek tot voordracht of aanwijzing heeft geformuleerd en daartoe een termijn heeft opgelegd, wordt met de vertegenwoordigers waarin was voorzien om deel uit te maken van die organen, geen rekening gehouden bij het samenstellen van het orgaan of bij het nemen van de beslissingen.

Als de voorzitter van een van de in het vorige lid bedoelde commissies, in twee opeenvolgende vergaderingen vaststelt dat het onmogelijk is te vergaderen wegens de afwezigheid van leden, worden die leden voor de samenstelling van het orgaan en het nemen van beslissingen niet meer in aanmerking genomen vanaf de derde vergadering die in hun afwezigheid is gehouden.

[...]

Art. 157. Bij vaststelling van een tekortkoming inzake de bepalingen van artikel 73, vorderen de in artikel 142 bedoelde commissies, onverminderd straf- of tuchtrechtelijke vervolgingen, de uitgaven met betrekking tot de prestaties welke door de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen werden ten laste genomen, geheel of gedeeltelijk terug van de zorgverlener.

Samen met deze terugvorderingen kunnen zij de toepassing van de derdebetalersregeling voor de verstrekkingen door de betrokken zorgverlener verstrekt, verbieden.

De definitieve beslissingen van de controlecommissie en van de commissie van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar. De sommen brengen van rechtswege interest op vanaf de dag

volgens op het verstrijken van de terugbetalingstermijn vastgesteld in de beslissing. Ingeval de schuldenaar in gebreke blijft, kan de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen worden belast met de invordering van de verschuldigde bedragen overeenkomstig de bepalingen van artikel 94 van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991.

De Koning bepaalt de modaliteiten van bekendmaking van de definitieve beslissingen, betreffende het verbod bedoeld in het tweede lid.

De teruggevorderde bedragen worden als inkomsten van de geneeskundige verzorging geboekt. »

B.4. Uit de tekst van de prejudiciële vraag en uit de argumentering van de partij in het geding voor de Controlecommissie volgt dat de wetgever wordt verweten dat hij het een Duitstalige geneesheer die in het Duitse taalgebied woonachtig is, niet mogelijk maakt in het Duits te worden berecht, zoals dat mogelijk wordt gemaakt door de bepalingen op het gebruik der talen in gerechtszaken sinds de wet van 23 september 1985.

B.5. Het in het geding zijnde verschil in behandeling berust op een objectief criterium : de administratieve of gerechtelijke aard van het rechtscollege waarvoor een persoon wordt vervolgd.

B.6. Dat verschil in behandeling staat in verband met het door de wetgever nagestreefde doel, wanneer hij aan de controlecommissies de zorg heeft toevertrouwd te waken over de inachtneming van de in het geding zijnde wet.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt immers dat de wetgever een controle op de misbruiken van de therapeutische vrijheid gewild heeft, onafhankelijk van de deontologische beoordeling. Hij heeft die controle toevertrouwd aan de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV. De beoordeling van vastgestelde tekortkomingen heeft hij toevertrouwd aan de (bij die dienst ingerichte) Controlecommissie, die is ingedeeld in tien afdelingen, en aan de (bij die dienst ingerichte) Commissie van beroep (*Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 975/1, pp. 17 tot 20).

De wetgever heeft immers rekening gehouden met het specifieke karakter van de aan de Commissie toevertrouwde opdracht. Wegens de techniciteit van de materie heeft hij de controlecommissies samengesteld uit magistraten van de rechterlijke orde (teneinde te waken over de onpartijdigheid van die commissies en het juridische aspect van de rechtspleging) en van

geneesheren die zijn aangewezen overeenkomstig artikel 144, § 1, waaraan is herinnerd in B.3 (rekening houdend met de technische en praktische kennis die noodzakelijk is om te beoordelen of er al dan niet een tekortkoming is).

Op territoriaal vlak heeft de wetgever geopteerd voor een verdeling die op de provincies is gebaseerd. Het kan bijgevolg objectief worden verantwoord dat hij geen afdeling heeft samengesteld die in het bijzonder bestemd is om de Duitstalige zaken te behandelen.

B.7. Het Hof moet verder onderzoeken of de in het geding zijnde bepalingen niet het evenredigheidsbeginsel miskennen, doordat ze een categorie van personen hun jurisdictionele waarborgen inzake het gebruik der talen ontzeggen.

Het merkt in dat verband op dat de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken de betrokken personen het recht garanderen de Duitse taal te gebruiken voor het onderzoek van de zaak. Artikel 41, § 1, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt immers :

« De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. »

Voor de beoordeling van de zaak moet artikel 142 van de in het geding zijnde wet, dat bepaalt dat de provinciale afdeling van Luik kennis neemt van de zaken die in het Frans en in het Duits worden behandeld, zo worden geïnterpreteerd dat het aan de persoon de keuze van de Duitse taal garandeert wanneer het dossier in het Duits wordt ingediend. In dat geval moet de commissie van de stukken die in de Duitse taal zijn geschreven, kennis nemen door, indien nodig, een beroep te doen op tolken of vertalers.

Aldus geïnterpreteerd ontzegt artikel 142 van de in het geding zijnde wet de betrokken personen hun jurisdictionele waarborgen niet.

Het Hof merkt voor het overige op dat de wetgever niet ertoe gehouden is aan personen die betrokken zijn in een procedure bij het begin waarvan zij voor een bepaalde taal hebben gekozen hun de keuze te bieden van een andere landstaal en dat de wetgever rekening heeft kunnen houden met het feit dat het aantal Duitstalige zorgverleners die een procedure in het Duits

wensen, uiterst beperkt is, wat wordt verklaard door het feit dat de meesten hun studie in het Frans hebben volbracht en dat zij houder zijn van een diploma in het Frans.

De in de zaak nr. 1836 gestelde prejudiciële vragen dienen bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.

Zaak nr. 1904

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.8. De Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV vraagt het Hof naar de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 156, laatste lid, *in fine*, van de in het geding zijnde wet, dat bepaalt :

« De Koning bepaalt, op gezamenlijk voorstel van de in artikel 50, § 2, bedoelde Nationale commissie geneesheren-ziekenfondsen en Nationale commissie tandheelkundigen-ziekenfondsen, dan wel op voorstel van de in artikel 26 bedoelde bevoegde overeenkomstencommissie, de wijze van bekendmaking van de definitieve beslissingen houdende verbod van tegemoetkoming, die door de beperkte kamers of door de commissies van beroep zijn genomen; enkel het beschikkend gedeelte der beslissingen wordt bekendgemaakt. »

B.9. Die bepaling wordt verweten dat zij wel het RIZIV, vervolgende partij in het proces, maar niet de appellant ertoe in staat stelt kennis te nemen van de rechtspraak van de Commissie van beroep.

B.10. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot doel een algemene openbaarheid te waarborgen van de beslissingen tot verbod van tegemoetkoming : zij strekt echter enkel ertoe het beschikkend gedeelte van die beslissingen bekend te maken ten behoeve van de betrokken personen die ermee rekening moeten houden.

Terwijl er geen algemene verplichting bestaat om de motieven, noch zelfs het beschikkend gedeelte van de arresten en vonnissen van de hoven en rechtbanken bekend te maken, ziet het Hof overigens niet in in welk opzicht het discriminerend zou zijn dat het niet verplicht is de motiveringen van de in het geding zijnde beslissingen bekend te maken.

De vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.11. De Commissie van beroep die is ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV vraagt het Hof naar de overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 174, derde lid, derde zin, van de in het geding zijnde wet, dat bepaalt :

« 1° [...]

6° De vordering tot terugvordering van de waarde der ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verleende prestaties, verjaart twee jaar na het einde van de maand waarin die prestaties zijn vergoed;

[...]

De in 5°, 6° en 7° bedoelde verjaringen gelden niet ingeval het ten onrechte verlenen van prestaties het gevolg is van bedrieglijke handelingen waarvoor hij wie ze tot baat strekten, verantwoordelijk is. In dat geval bedraagt de verjaringstermijn 5 jaar. Voor de feiten die aan de in artikel 141, § 2, bedoelde beperkte kamers en aan de in artikel 155, derde lid, bedoelde commissies van beroep zijn voorgelegd, gaat de in 6° bepaalde verjaring pas in op de datum waarop een definitieve beslissing van die beperkte kamers of commissies van beroep is genomen.

[...] »

B.12. Nu noch de bewoordingen van de vraag, noch de motieven van de verwijzingsbeslissing, noch de memories die zijn ingediend door de partij in het geding voor de verwijzende rechter preciseren hoe de bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden kunnen schenden, dient de vraag niet te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

In zoverre de artikelen 73, 142 tot 144 en 157 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, niet voorzien in een procedure in de Duitse taal, schenden zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

In zoverre artikel 156, laatste lid, *in fine*, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, niet voorziet in de integrale bekendmaking van de beslissingen die het beoogt, schendt het de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

De tweede vraag in de zaak nr. 1904 behoeft geen antwoord.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 maart 2001, door de voormelde zetel, waarin voor de uitspraak voorzitter G. De Baets, in ruste gesteld na het beraad, is vervangen door voorzitter H. Boel, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior